

NATTSKÄRRAN I SURAHAMMARS KOMMUN.

En julnatt i somras lyssnade jag senast på nattskärren. Det hände sig på en berggård med glesbevuxen tallskog, efter Stenramsvägen. Jag lyssnade i många minuter på honom, han sjöng hela tiden med små korta avbrott.

S. 74

Bara på 15 år har den ena spinnande nattskärren efter den andra försvunnit. På cykelturerna under sommarmåtterna i slutet av 50-talet, kunde flera nattskärror höras på Trugsboskogen. I somras var det tyst. Den närmaste skärren satt uppe vid Långdalen, hon satt där 1972 och 1973 också, bara hon finge vara kvar.

Jag minns att man kunde höra nattskärren vid Stormossen, och ofta under augustinåtterna skrämma upp henne från Kilbäcksvägen, när man trampade hemmåt, det sker inte längre.

Nattskärren är en äkta nattfågel, men hon var förut ändå välkänd av människor. Kanske för att hon var ett av de egendomligaste väsen i våra skogar. Idag finns det flera fågelintresserade som aldrig sett nattskärren, denna långvingade, gråbruna uppenbarelse. Det finns de som inte ens hört henne, det surrande spinnrockshjulet, detta fångslan-
de låte.

Ännu finns nattskärren kvar i kommunen på några platser. Hon borde finnas i stort antal, det finns ju många mycket goda nattskärrebiotoper i våra trakter. För några år sedan, förekom hon i nära nog rena kolonibildningar, på ett par platser. Det var på tallhällarna norr om Seglingsberg, och tallmoarna vid Västsura. På båda lokalerna fanns då mellan 5 och 10 st. spelande skärror.

Hur var det 1974? Någon organiserad inventering genomfördes inte med avseende på nattskärren. Skogsområdena runt Ramnäs och Surahammar är dock

dock alltid bra bevakade. 15 st. spelande nattskärror har rapporterats därifrån, från Virsboområdet har inte någon nattskärren rapporterats.

Nattskärrens föda består av nattflyn, svärmarefjärilar och skalbaggar, de torra skogsområdenas insekter.

Det får inte gå samma väg med nattskärren som det gick med kornknarren. Är det gifthanteringen i vårt skogsbruk och jordbruk samt den täta biltrafiken, eller skärrens biocidsprutade övervintringsområden i Afrika, som är anledningen till att hon försvinner från den ena platsen efter den andra.

Det får inte ske att vi som vandrar i skogarna, under de svenska sommarmåtterna, skall lyssna förgäves efter en av de mest säkräglade fågelröster vi har.

Sören Larsson

ALFÅGEL I ULVRAMEN.

Det var den 20 oktober 1974, det regnade hela dagen när jag och Robert Carlsen vandrade i markerna kring Granramen och Ulvramen. Värdet var åtta det bästa, disigt och 4 - 5 plusgrader. Vi besökte först Granramen. I ett tätt bestånd unggranar stod en tiotagad älg-tjur och två älgkor och studerade oss. Efter några sekunder lunkade de vidare mot okänt mål.

När senare Ulvramen visade sig genom diset., upptäckte vi genast en ljus sjöfågel på vattnet, som dök flitigt. Vid närmare granskning visade sig fågeln vara en alfågel hane, klädd i sina långa stjärtspröt. Vi för

Vi försökte göra upp eld, men i det tilltagande regnet var det hopp-
lösast. I övrigt var dock vandringen trevlig, mycket beroende på
oväntade möten.

Roger Norman

RNK/A 1974

88358